

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudců JUDr. Josefa Baxy, JUDr. Zdeňka Kühna, JUDr. Tomáše Langáška, JUDr. Barbary Pořízkové, JUDr. Jana Passera a Mgr. Daniely Zemanové ve věci navrhovatele: **P. P.**, proti odpůrcům: **1) Státní volební komise**, se sídlem nám. Hrdinů 3, Praha 4, **2) Mgr. Bc. Radim Holeček**, bytem Balbínova 233/3, Ústí nad Labem; **3) David Kádner**, bytem Nová Ves v Horách 225, Nová Ves v Horách; **4) Ing. Michal Kučera**, bytem V Domcích 2722, Louny, ve věci návrhu na neplatnost volby všech kandidátů zvolených za strany ODS, TOP 09 a Úsvit přímé demokracie v Ústeckém kraji do Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky, o návrhu na neplatnost voleb do Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky, které proběhly 25. a 26. října 2013, a o návrzích souvisejících,

t a k t o :

- I. Návrh na neplatnost volby kandidátů **Mgr. Bc. Radima Holečka, Davida Kádnera a Ing. Michala Kučery** zvolených v Ústeckém volebním kraji ve volbách do Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky **s e z a m í t á**.
- II. Ve zbytku se návrh **o d m í t á**.
- III. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Shrnutí navrhovatelových argumentů

[1] Podáním, došlým soudu dne 4. 11. 2013, se navrhovatel primárně dožaduje vyslovení neplatnosti voleb do Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky konaných ve dnech 25. a 26. října 2013 (§ 87 odst. 4 zákona č. 247/1995 Sb., o volbách do Parlamentu České republiky). V petitu navrhovatel také poukazuje na „*neplatnosti kandidátů tedy stran ODS, TOP 09, Úsvitu přímé demokracie resp. VV-Věcí veřejných tedy ve 14 krajích.*“

[2] Svůj návrh zakládá na těchto argumentech: ve volbách do Poslanecké sněmovny nemohou kandidovat nezávislí kandidáti, čímž jsou oproti zástupcům sdruženým v politických stranách diskriminováni; neústavnost pětiprocentní uzavírací klauzule, diskriminující malé strany

a hnutí; protiústavní povinnost hradit za předložené kandidátní listiny příspěvek na volební náklady (§ 31 odst. 4 zákona o volbách do Parlamentu České republiky); veřejnoprávní média neinformovala o politice objektivním způsobem, nedávala rovný prostor pro prezentaci volebních programů všem stranám a hnutím; v rozporu se zásadou svobodného přístupu občanů k voleným funkcím některé politické strany (zejména TOP 09 a ODS) prodávaly volitelná místa na kandidátních listinách, načež v nich byly zapsáni tzv. kmotři a lobbyisti. Navrhovatel dále obsáhle vyčítá nejružnější pochybení bývalým vládním stranám, zejména ODS a TOP 09. Navrhovatel požaduje, aby podle čl. 95 odst. 2 Ústavy soud předložil Ústavnímu soudu k posouzení ústavnosti některá ustanovení zákona o volbách do Parlamentu.

[3] Odpůrci se k návrhu nevyjádřili.

II.

Právní názor Nejvyššího správního soudu

[4] Soud předně uvádí, že dle § 90 odst. 1 s. ř. s. se za podmínek stanovených zvláštními zákony může občan, politická strana nebo nezávislý kandidát anebo sdružení nezávislých kandidátů a sdružení politických stran nebo politických hnutí a nezávislých kandidátů návrhem domáhat rozhodnutí soudu o neplatnosti voleb nebo neplatnosti hlasování anebo neplatnosti volby kandidáta.

[5] Zvláštním zákonem je zákon č. 247/1995 Sb., o volbách do Parlamentu České republiky. Ten v § 87 odst. 1 stanoví, že podáním návrhu na neplatnost volby kandidáta se může domáhat ochrany u soudu mimo jiné každý občan zapsaný do stálého seznamu ve volebním okrsku, kde byl poslanec volen. Návrh je třeba podat nejpozději 10 dnů po vyhlášení výsledků voleb Státní volební komisí. Odstavec 2 téhož ustanovení sice hovoří o neplatnosti voleb, ten se však vztahuje jen na volby do Senátu Parlamentu České republiky. Soudní přezkum voleb do Poslanecké sněmovny je tedy možný pouze podle § 87 odst. 1 zákona o volbách do Parlamentu (srov. usnesení NSS ze dne 26. 6. 2006, čj. Vol 34/2006 - 2).

[6] První navrhovatelův petit požaduje vyslovení neplatnosti voleb do Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR. Z formálního hlediska se navrhovatel dožaduje vydání zákonem neupraveného rozhodnutí. Domáhá se něčeho, co zákonná úprava vůbec neumožňuje. Jde tedy o návrh nepřipustný. Z jeho návrhu však taktéž vyplývá, že žádá o vyslovení neplatnosti volby všech kandidátů zvolených za strany ODS, TOP 09 a Úsvit přímé demokracie do Poslanecké sněmovny v každém ze 14 volebních krajů a jmenovitě též v Ústeckém kraji. Právě jen platností volby kandidátů ODS, TOP 09 a Úsvitu přímé demokracie v Ústeckém kraji se proto mohl soud zabývat věcně (viz shora cit. § 87 odst. 1 zákona o volbách do Parlamentu), v jiných volebních krajích totiž nebyl navrhovatel k návrhu podle § 87 odst. 1 oprávněn.

[7] K nesouhlasu s kandidaturou „některých“ kandidátů ČSSD v Ústeckém a Středočeském kraji lze, vedle zjevné nekonkrétnosti návrhu, jen konstatovat, že tento návrh je nepřipustný. Nespadá totiž do přezkumné pravomoci zdejšího volebního soudu (některé aspekty takového návrhu zahrnuje řízení dle § 86 zákona o volbách do Parlamentu, k němuž je dle § 88 odst. 1 věcně příslušný krajský soud).

[8] Pro přezkum voleb používá soud třístupňový algoritmus: v prvním kroku zjišťuje, zda došlo k porušení zákona o volbách do Parlamentu, v druhém kroku analyzuje, zda toto porušení mělo vztah k celkovým výsledkům voleb v napadeném obvodu. V závěrečném kroku soud posuzuje, zda je dána zásadní intenzita této zjištěné nezákonnosti, která musí

v konkrétním případě dosahovat takového stupně, že je možno se důvodně domnívat, že pokud by k takovému jednání nedošlo, nebyl by kandidát zřejmě vůbec zvolen (více viz usnesení ze dne 2. 7. 2004, čj. Vol 6/2004 - 12, č. 354/2004 Sb. NSS). Tři popsané kroky tohoto algoritmu musí být splněny kumulativně.

[9] S ohledem na výše uvedené se soud nejprve zabýval otázkou protizákonnosti, tj. porušením zákona o volbách do Parlamentu. Navrhovatel svůj návrh opírá o řadu obecných výtek, které již byly v minulosti soudy opakovaně řešeny. Soud proto dále odkáže na judikaturu, která tyto otázky řeší.

II.1.

K nemožnosti kandidovat mimo kandidátní listiny politické strany

[10] Navrhovatel tvrdí, že možnost kandidovat ve volbách do Poslanecké sněmovny je protiústavně podmíněná kandidováním v rámci kandidátní listiny politické strany. Dle navrhovatele to představuje zjevnou diskriminaci. Je prý v rozporu s čl. 21 odst. 4 Listiny základních práv a svobod, pokud v těchto volbách nemohou být zvoleni nezávislí kandidáti.

[11] K tomu lze především uvést, že zákon nevylučuje kandidaturu nezávislých kandidátů v rámci kandidátní listiny politické strany [§ 32 odst. 1 písm. c) zákona o volbách do Parlamentu]. Soud k tomu připomíná základní stavební prvek českého parlamentarismu, podle něhož je politický systém založen na svobodném a dobrovolném vzniku a volné soutěži politických stran respektujících základní demokratické principy a odmítajících násilí jako prostředek k prosazování svých zájmů (čl. 5 Ústavy).

[12] Z usnesení NSS ze dne 26. 6. 2006, čj. Vol 5/2006 – 46 (č. 944/2006 Sb. NSS) plyne, že „[v]olební systém pro volby do Poslanecké sněmovny je založen na monopolu kandidování politických stran a jejich koalic.“ Nebylo by vhodné ani účelné, pokud by se Poslanecká sněmovna skládala z nijak vzájemně nepropojených a skupinově neukotvených politických solitérů, kteří by kandidovali bez zapsání na kandidátní listinu určité politické strany nebo hnutí. Zapsání kandidáta na kandidátní listinu politické strany je proto nutným systémovým požadavkem současného volebního systému poměrného zastoupení ve volbách do Poslanecké sněmovny. Soud neshledal potenciální protiústavnost takto nastavených zákonných požadavků pro výkon aktivního volebního práva; Ústavnímu soudu tudíž návrh na zrušení části ustanovení § 32 odst. 1 písm. c) zákona o volbách do Parlamentu nepředložil.

II.2.

K ústavnosti uzavírací volební klauzule a příspěvku na volební náklady

[13] Navrhovatel dále namítá, že pětiprocentní uzavírací volební klauzule a příspěvek na volební náklady diskriminují malé strany a hnutí, narušují volnou soutěž politických stran a omezují přístup občanů k voleným funkcím za rovných podmínek.

[14] Ústavní soud se ve své dosavadní judikatuře zásadním způsobem vyslovil k ústavním kautelám demokratického utváření Parlamentu. Za významný nutno považovat právní názor uvedený v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 25/96, v němž byla posuzována ústavnost tzv. uzavírací klauzule pro volby do Poslanecké sněmovny: „Pokud jde o rovnost v nároku na to, být přiměřeným (proporcionálním) způsobem vzat na zřetel při přidělování mandátů, je jisté omezení diferenciací při rozdělování mandátů nevyhnutelné a proto přípustné. Smyslem hlasování je bezesporu diferenciací voličského sboru. Cílem voleb však není pouze vyjádření politické vůle jednotlivých voličů a pořízení jen diferencovaného zrcadlového obrazu politických postojů voličů. V té fázi volebního procesu, v níž dochází k rozdělování mandátů, se střetává s principem diferenciací princip integrace, má-li z voleb vzejít taková Sněmovna, která svým složením umožňuje vznik politické většiny schopné jak vytvořit vládu, tak i vykonávat zákonodárnou činnost, jež jí dle Ústavy

přísluší. Proto je z hlediska principu reprezentativní demokracie přípustné zabudovat do volebního mechanismu samého určité integrační stimuly tam, kde pro to existují závažné důvody, zejména pak za předpokladu, že neomezenou proporcionální soustavou dojde k roztržtění hlasů mezi velký počet politických stran, k bezbřehému "přemnožení" politických stran a tím k obrožení funkčnosti a akceschopnosti, jakož i kontinuity parlamentního systému. Zvyšování hranice omezovací klauzule nesmí však obrozit demokratickou substanci voleb. Vždy je také třeba poměřovat, zda toto omezení rovnosti volebního práva je minimálním opatřením nutným k tomu, aby se ve Sněmovně mohla zformovat většina, potřebná pro přijímání rozhodnutí a pro vznik vlády. I pro omezovací klauzuli platí tedy zásada minimalizace státního zásahu v poměru ke stanovenému cíli“ [viz původní argumentace v nálezu ze dne 2. 4. 1997, sp. zn. Pl. ÚS 25/96 (N 37/7 SbNU 251, č. 88/1997 Sb.); srov. též nálezy ze dne 24. 1. 2001, sp. zn. Pl. ÚS 42/2000 (N 16/21 SbNU 113, č. 64/2001 Sb.); nebo např. usnesení ÚS ze dne 23. 9. 2004, sp. zn. II. ÚS 59/03].

[15] Z uvedeného vyplývá, že pětiprocentní uzavírací klauzule, tj. umělý práh pro vstup získání mandátů ve volbách do Poslanecké sněmovny, je ústavně přípustná. Brojí-li tedy navrhovatel proti pětiprocentní uzavírací klauzuli, není jeho argumentace s ohledem na závěry Ústavního soudu v předešlých věcech důvodná.

[16] Co se týká námítky nesouladu příspěvku na volební náklady podle § 31 odst. 4 zákona o volbách do Parlamentu s ústavním pořádkem, zdejší soud ve své judikatuře již poznamenal, „že tento příspěvek již nemá povahu volební kauce, neboť na rozdíl od ní je absolutně nevratný, tj. nemůže být vrácen jakékoliv kandidující politické straně za žádných podmínek. Příspěvek na volební náklady nemá diskriminační povahu, neboť povinnost je všem aktérům volebního klání uložena stejnou měrou: každá kandidující politická strana, ať malá či velká, tradiční či nová, parlamentní nebo neparlamentní, je bez rozdílu povinna zaplatit příspěvek na volební náklady podle počtu volebních krajů, v nichž kandiduje. Výše tohoto příspěvku je přitom dosažitelná pro jakoukoliv politickou stranu; to platí nejen pro případ, kdy kandiduje v jediném volebním kraji (a výše příspěvku činí 15.000 Kč), tak pro případ, kdy bude kandidovat ve všech volebních krajích (a bude povinna zaplatit příspěvek v souhrnné výši 210.000 Kč). Smyslem tohoto příspěvku na volební náklady není omezení volnosti volební soutěže, ale zajištění její vážnosti. Příspěvek v právě uvedené výši pak podle přesvědčení Nejvyššího správního soudu slouží jako důkaz vážnosti přístupu kandidujících subjektů, aniž by zároveň omezoval svobodnou soutěž politických stran“ (viz usnesení NSS ze dne 4. 7. 2006, č. j. Vol 53/2006-280).

[17] Soud tudíž neshledal ani jednu z těchto výtek jako důvod, proč by měl podle čl. 95 odst. 2 Ústavy předložit Ústavnímu soudu návrh na zrušení ustanovení zákona o volbách do Parlamentu.

II.3.

Výtka co do neryváženosti a neobjektivity předvolebního mediálního vysílání

[18] Ačkoliv navrhovatel brojil proti postupu médií obecně, jeho argumentace se věnuje spíše médiím veřejnoprávním. S ohledem na okruh (byť v obecné rovině navrhovaných) důkazních prostředků a s přihlédnutím k jejich úloze v rámci volební kampaně je zřejmé, že námítky navrhovatele míří především k vysílání České televize a Českého rozhlasu. Ve vztahu k otázce, zda se jiní provozovatelé vysílání dopustili porušení zákona o vysílání, navrhovatel zůstal u zcela obecných tvrzení, které nijak neupřesnil a k nimž nenavrhl prakticky žádné důkazy.

[19] Za takové situace se soud mohl pouze omezit na obecný přezkum, zda veřejnoprávní média v souvislosti s předvolebním vysíláním, resp. vysíláním v rámci volební kampaně, porušila povinnosti jim uložené v § 31 odst. 2 zákona o vysílání (srov. usnesení NSS ze dne 22. 6. 2010, č. j. Vol 12/2010 – 34). Ze skutečností tvrzených navrhovatelem nelze dovodit žádné konkrétní porušení zákona.

[20] Jak již soud v usnesení ze dne 4. 7. 2006, čj. Vol 65/2006 – 52, uvedl, „*koncept odstupňované rovnosti (abgestufte Chancengleichheit) precizně zformulovala německá odborná literatura a judikatura, na níž je případně pro stručnost v tomto směru odkázat. Podle této koncepce ze zásady rovnosti šancí politických stran přípustných k volbám plyne, že nemohou být vyloučeny z přístupu k rozhlasovému a televiznímu vysílání s odkazem na to, že jsou nevýznamné nebo politicky škodlivé. Tato zařízení totiž musí dát prostor všem tendencím. Na straně druhé však zásada rovnosti soutěžních šancí stran neznamená, že všechny tyto strany musí mít vymezen stejný vysílací čas pro volební agitaci. „Je ústavněprávně přípustné vyměřit vysílací časy diferencované podle významu stran (odstupňovaná rovnost šancí), pokud malým a novým stranám je dán k dispozici rovněž přiměřený vysílací čas (diferenciace na základě nezbytného minima – „Grundsockel“)*“ (W. Schreiber, *Handbuch des Wahlrechts zum Deutschen Bundestag – Kommentar zum Bundeswahlgesetz*, 7. vyd., Carl Heymanns Verlag, 2002, str. 120-121). *Za kritéria pro diferenciaci významu politických stran slouží např. délka existence stran, jejich předchozí volební výsledky, počet členů, organizační struktura apod. (blíže viz např. BVerfGE 7, 99 – Sendezeit I, BVerfGE 13, 204 – Sendezeit II). „Je úkolem vysílání v předvolebním období informovat občany objektivně o rozdělení mezi nejvýznamnější politická, světónázorová a společenská uskupení. Tato povinnost obsahové vyváženosti s sebou přináší rovněž to, že o politickém uskupení, které se poprvé účastní nadregionálních voleb, je v rámci redakčního vysílání podle všech pravidel zpravováno podstatně méně než o stranách, které sebrávají na základě délky svého trvání, pevné organizace, parlamentního zastoupení nebo účasti ve vládách Spolku nebo zemi větší roli v politické realitě; přesto mu musí být poskytnuta přiměřená příležitost k vlastní sebezprezentaci“* (W. Schreiber, c. d., str. 122).“

[21] V dalších detailech lze navrhovatele co do námitky manipulování veřejným míněním a voličskými preferencemi prostřednictvím předvolebních průzkumů odkázat na body 20 až 23 již cit. usnesení ze dne 22. 6. 2010, čj. Vol 12/2010 – 34. Co se týče objektivnosti a vyváženosti vysílání, lze navrhovatele odkázat na právní závěry zdejšího soudu v usneseních ze dne 29. 6. 2006, čj. Vol 15/2006 – 20, č. 946/2006 Sb. NSS; ze dne 4. 7. 2006, čj. Vol 65/2006 – 52; nebo zejména usnesení ze dne 4. 7. 2006, čj. Vol 66/2006-105, č. 948/2006 Sb. NSS.

[22] Soud proto uzavírá, že pochybení médií zakládající protizákonnost neshledal.

II.4.

Zpoplatnění míst na kandidátních listinách

[23] Navrhovatelova námitka ohledně údajného „prodávání“ volitelných míst na kandidátních listinách stran TOP 09 a ODS (z obsahu podání plyne spíše to, že strany požadují určitý finanční příspěvek od každého kandidáta) směřuje do problematiky vnitrostranické demokracie. K problému se již vyjádřil Ústavní soud, přičemž akcentoval soukromoprávní povahu politických stran, která je založena na svobodě a dobrovolnosti jejich vzniku a zániku (čl. 5 Ústavy a čl. 20 odst. 2 Listiny), dobrovolnosti členství (§ 3 zákona o politických stranách) a ústavního požadavku jejich oddělenosti od státu (čl. 5 Ústavy ve spojení s čl. 20 odst. 4 a čl. 22 Listiny). V nálezu ze dne 27. 12. 2011, sp. zn. II. ÚS 1969/10 (N 219/63 SbNU 515) Ústavní soud identifikoval podstatu „*subjektivněprávního aspektu ústavního požadavku respektu vnitrostranické demokracie, která spočívá právě v ochraně základních práv jednotlivců, zejména práva sdružovat se v politických stranách, a to zejména v prostředí vnitřního života (autonomie) politických stran, kde je vymezen především vztahem "člena k vlastní politické straně". Nabliženo prizmatem ústavního požadavku respektu vnitrostranické demokracie, v prostředí vnitřního života (autonomie) politických stran je ochrana základního práva občanů sdružovat se v politických stranách konkretizována a poskytována v podobě ochrany jeho dílčích aspektů (práv) vyplývajících z institutu členství v politické straně. Mezi taková dílčí práva spojená s členstvím v politické straně, jejichž ochraně musí politické strany v souladu s ústavním požadavkem respektu principů a pravidel vnitrostranické demokracie přizpůsobit své stanovy, vnitrostranické struktury i procesy, lze zařadit zejména právo participace (blasování, iniciace návrhů) na vnitrostranických rozhodovacích procesech, právo kandidovat (za podmínek rovných šancí), právo opozice, právo na informace o dění v politické straně a v neposlední řadě i právo domáhat se ochrany či nápravy u vnitrostranických orgánů.*“

[24] Ústavní soud přitom konstatoval, že stát musí nakládat s pravomocí zasahovat do činnosti politických stran obezřetně. V řádně fungující demokracii mají politické strany nezastupitelnou funkci a výjimky umožňující zásah státu do autonomie politických stran musí být vykládány restriktivně. Příkladem, kdy je nutno politické straně v zásadě přiznat autonomii, jsou i finanční vztahy mezi stranou a jejími kandidáty. Výjimkou by byly jen extrémní případy, které by ve své podstatě zaváděly protiústavní majetkové cenzury a tím narušily právo občanů na přístup k voleným a jiným veřejným funkcím za rovných podmínek (čl. 21 odst. 4 Listiny základních práv a svobod). V každém případě se soudu nejeví jako a priori protiprávní, pokud politická strana požadovala od kandidátů určitý příspěvek na náklady, které sama strana s volbami má. Z důkazu, který navrhovatel předložil (článek ze serveru ihned.cz), žádné extrémní skutečnosti neplynou. Podle článku totiž „TOP 09 už letos na jaře zveřejnila seznam nominačních poplatků, který všem kandidátům určuje jasné sazby. Za pozici krajského lídra – s výjimkou Karlovarského kraje – je cena padesát tisíc, u nižších pozic 30 tisíc a 5 tisíc korun. Částka se mění podle kraje, volebních preferencí i počtu kandidátů. Platí i ti, kteří jsou na chvostu kandidátky“ (viz článek z 22. 8. 2013, Kdo chce za TOP 09 do sněmovny, musí zaplatit. Cena za první místo je 50 tisíc, <http://zpravy.ihned.cz/c1-60469490-kdo-chce-za-top-09-do-snemovny-musi-zaplatit-cena-za-prvni-misto-je-50-tisic>).

II.5.

Další námitky

[25] Navrhovatel dále obsáhle kritizuje počínání bývalých vládních stran v době koaliční vlády 2010 až 2013. Nic z toho nicméně nemůže být důvodem pro zásah volebního soudu. Je na voličích, nikoliv na volebním soudu, aby politiky posoudili zejména se zřetelem na to, co činili v minulosti.

III.

Shrnutí a náklady řízení

[26] Primárním předpokladem pro vyslovení neplatnosti volby kandidátů je porušení zákona o volbách do Parlamentu. V projednávané věci však, ve vztahu k platnosti volby namítaných kandidátů, k takovému porušení nedošlo.

[27] Soud při rozhodnutí o návrhu musel dále vycházet ze skutečnosti, že podaný návrh svým obsahem směřoval proti navrhovatelem vymezenému okruhu zvolených kandidátů. Z § 87 odst. 1 zákona o volbách do Parlamentu však plyne, že občan zapsaný do stálého seznamu voličů v určitém volebním okrsku je oprávněn domáhat se neplatnosti volby kandidátů zvolených v kraji, v němž je oprávněn vykonávat svoje aktivní volební právo (srov. např. usnesení NSS ze dne 26. 6. 2006, čj. Vol 5/2006 – 46, č. 944/2006 Sb. NSS). Ve vztahu ke kandidátům zvoleným v jiných krajích než v kraji Ústeckém, se tak jedná o návrh podaný osobou zjevně k tomu neoprávněnou. Proto byl návrh v této části podle § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s. odmítnut. Návrh byl pak jako nepřijatelný odmítnut co ve vztahu k navrženému zrušení voleb jako celku (srov. bod [6] shora)

[28] Navrhovatel je aktivně legitimován pouze k podání předmětného návrhu ve vztahu ke kandidátům v Ústeckém volebním kraji. Ovšem vzhledem k tomu, že ani jedna z navrhovatelových výtek platnosti volby těchto kandidátů zvolených do Poslanecké sněmovny ve volbách konaných ve dnech 25. a 26. října 2013 není ve smyslu § 87 odst. 5 zákona o volbách do Parlamentu České republiky důvodná, návrh byl v této části podle § 90 s. ř. s. zamítnut.

[29] Ve shodě s § 90 odst. 3 in fine s. ř. s. rozhodl soud bez nařízení jednání.

[30] O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle § 93 odst. 4 s. ř. s., podle něhož ve věcech volebních žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. listopadu 2013

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu